

sét đánh, ông ấy sẽ coi đó là chuyện cá nhân. Chuyện em đi Thủy quân Lục chiến, bố cũng coi là cá nhân. Vì vậy bố mới vĩ đại. Ông Trùm vĩ đại. Chuyện gì với bố cũng cá nhân cả. Bố giống như Chúa Trời. Đến chim én rụng mẩy cọng lông đuôi bố đều biết, và biết luôn lông rụng rồi roi đi đâu. Phải không anh? Mà anh biết gì không? Với những ai coi tai nạn là sự sỉ nhục cá nhân thì chẳng có quái gì là tai nạn. Em nhập cuộc trễ, được thôi, nhưng em sẽ chơi tới cùng. Đúng mẹ rồi, em tư thù chuyện bị vỡ hàm; đúng cha nó luôn, em tư thù chuyện Sollozzo định giết bố em.” Michael cười to. “Anh cứ bảo với ông già rằng em học tất cả từ ông, và rằng em vui vì có cơ hội báo đền công ơn. Ông quả là một người bố tốt.” Cậu ngừng lời, đoán trầm ngâm nói tiếp, “Anh biết đó Tom, em không nhớ bố từng đánh em, Sonny hay Freddie bao giờ. Connie lại càng không, đến la cũng không nữa. Nhưng anh nói em nghe sự thật thử, anh nghĩ ông già giết tổng cộng bao nhiêu người rồi?”

Tom Hagen quay mặt đi. “Anh bảo cậu nghe, có một điều cậu không học từ ông già: nói như cậu đang nói đó. Có những việc phải làm, ta chỉ làm thôi, không bao giờ nên nói. Đừng cố biện hộ mà chi. Bởi những việc ấy không thể biện hộ. Làm thì cứ làm. Làm xong rồi quên.”

Michael Corleone cau mày hỏi nhỏ, “Với tư cách *consigliori*, anh có đồng ý rằng nếu để Sollozzo sống, sẽ gây nguy hiểm cho ông già và gia đình ta?”

“Có.”

“Được. Vậy em phải giết hắn.”

TRƯỚC QUÁN JACK DEMPSEY ở Broadway, Michael Corleone đứng chờ xe đến đón. Cậu nhìn xuống đồng hồ.

BỐ GIÀ

Đã tám giờ kém năm. Sollozzo sẽ đến đúng giờ thôi. Chỉ là cậu cần thận tối sớm hơn nhiều. Nay giờ cậu đã chờ mười lăm phút.

Suốt chặng đường từ Long Beach vào thành phố, Michael cố quên đi những gì đã nói với Hagen. Ví thử cậu tin vào lời mình nói ra, đời cậu sẽ lạc trôi theo dòng chảy không thể đảo ngược. Nhưng sau tối nay, làm sao có thể khác được? Mà thôi, cứ nghĩ ngồi lung tung thế này thì sau tối nay sẽ chết ngắc ấy chứ, Michael nghiêm khắc tự nhủ. Bây giờ có việc trước mắt, cần phải chú tâm. Sollozzo đâu phải dễ chơi, lão McCluskey cũng rất cứng cựa. Michael thấy nhói ở chỗ hàm bị nẹp, và lấy làm mừng vì cơn đau giúp cho cậu tỉnh táo.

Giữa đêm đông lạnh giá, Broadway không đông đúc như mọi khi, dấu giờ hát đã cận kề. Một chiếc xe dài màu đen tấp vào vê đường, khiến Michael lùi lại. Tài xế nhoài người qua mở cửa trước, miệng kêu, “Vào đi Mike.” Gã này Michael không biết là ai: một giang hồ trẻ, mái tóc mượt đen, mặc áo phanh ngực; nhưng cậu vẫn vào xe. Đại úy McCluskey và Sollozzo ngồi ghế hậu.

Sollozzo với lên ghế trước, bắt tay Michael. Tay hắn khô, ấm và cứng cáp. Hắn nói, “Tôi mừng là cậu đến, Mike à. Hy vọng chúng mình giải quyết được vấn đề. Sự thật tệ quá, tôi có muốn nó xảy ra vậy đâu. Lẽ ra mọi chuyện phải khác.”

Michael lặng lẽ đáp, “Tôi nay hy vọng giải quyết xong, tôi không muốn ông già bị quấy rối thêm nữa.”

“Không có đâu,” Sollozzo nói giọng thành thật. “Tôi dám lấy sấp nhỏ nhà tôi mà thề, sẽ không có chuyện đó. Khi nói chuyện, xin cậu cởi mở cho. Tôi mong cậu

không nóng đâu như ông anh Sonny. Chẳng cách nào bàn chuyện làm ăn với Sonny được cả.”

Đại úy McCluskey lẩm bẩm, “Nhóc này thì được, sẽ ổn thỏa mà.” Nói đoạn, lão cũng rướn lên, thân mật vỗ vai Michael. “Xin lỗi chuyện đêm hôm bữa nhé Mike. Tôi già nên trái tính trái nết quá rồi. Chắc sắp sửa phải về hưu cậu ạ. Cả ngày toàn gặp kích động, không chịu nổi kích động cậu ơi. Cậu chắc cũng biết.” Thế rồi lão thở dài ai oán, đưa tay khâm kĩ người Michael.

Michael thấy môi tài xế hơi nhêch cười. Chiếc xe chạy về phía tây, có vẻ không thèm trốn tránh, cắt đuôi xe nào khác. Nó phóng lên xa lộ Miền Tây, tăng tốc lách ra lách vào. Ai muốn bám đuôi,ắt phải lách giống nó. Trước sự thảng thốt của Michael, xe đi ngã rẽ ra cầu George Washington, hướng tới New Jersey. Bất kể kẻ báo tin cho Sonny về địa điểm hẹn gặp là ai, kẻ này đã sai bét.

Luồn lách một hồi, rồi xe lên cầu thật, bỏ lại thành phố lấp lánh ánh đèn đằng sau. Michael vẫn giữ mặt bình thản. Liệu chúng sẽ giết cậu, quẳng xác đầm lầy, hay cáo già Sollozzo chỉ đổi địa điểm phút chót? Nhưng khi đã chạy gần qua cầu, tài xế bỗng quay đầu ngoạn mục. Cả chiếc xe nặng nề hất mình lên không, ủi qua làn ranh ngăn cách, rồi vòng ngược về làn xe đi New York. McCluskey và Sollozzo cùng quay lại, xem có ai vòng ngược về giống mình không. Quả thật bọn chúng lại về New York, rẽ ra khỏi cầu, nhắm hướng East Bronx. Họ chạy qua mấy con đường nhỏ, không bị xe nào deo bám. Bấy giờ gần chín giờ. Đã chắc chắn không bị ai theo đuôi, Sollozzo châm thuốc hút. Trước đó hắn đưa bao mời McCluskey và Michael, song cả hai đều chối từ. Sollozzo bảo tài xế, “Giỏi lắm. Tao sẽ nhớ công.”

BỐ GIÀ

Mười phút sau, xe dừng trước cổng nhà hàng, tại một khu phố nhỏ của người Ý. Ngoài đường không ai qua lại; vì trời đã khuya, nên trong nhà hàng cũng chỉ còn vài khách mà thôi. Michael lo tài xế sẽ vào chung, song gã ngồi lại xe. Thẳng trung gian đâu nhắc tới tài xế, không một ai nhắc cả. Về lý thuyết, Sollozzo đem theo tài xế là vi phạm thỏa thuận. Tuy vậy, Michael quyết định không nói gì, cứ để tụi nó tưởng cậu sợ hãi lên tiếng, sợ sẽ phá hỏng cơ hội hòa đàm thành công.

Sollozzo không chịu vào lô, nên ba người cùng ngồi ở cái bàn tròn duy nhất trong quán. Ngoài họ ra, chỉ có hai khách khác. Michael tự hỏi không biết hai người ấy có phải do Sollozzo cài cắm hay không. Nhưng cũng chẳng sao. Mọi chuyện sẽ kết thúc, trước lúc chúng kịp can thiệp.

McCluskey hỏi, với vẻ quan tâm thực sự, “Đồ ăn Ý ở đây ngon không?”

Sollozzo bảo đảm, “Ông thử món thịt bê đi, số một New York đấy.” Anh bồi duy nhất trong quán bưng chai rượu vang ra, khui, rồi rót đầy ba ly. Đáng ngạc nhiên là McCluskey lại không uống. “Chắc tôi là người Ireland duy nhất không chè chén¹,” lão nói. “Tôi đã thấy quá nhiều người tốt phải khổ vì rượu rồi.”

Sollozzo nói khéo với đại úy, “Tôi sẽ nói tiếng Ý với Mike, không phải vì không tin ông đâu, mà tôi cần thuyết phục Mike rằng tôi có ý tốt, rằng nếu chúng tôi đạt thỏa thuận tối nay, sẽ có lợi cho tất cả mọi người. Nếu như nói tiếng Anh, tôi sẽ không diễn đạt được trọn vẹn.

1. Người Ireland nổi tiếng thích nhậu, uống rượu nhiều.

Ông thông cảm nhé, đây không phải chuyện tin hay không tin."

McCluskey tặng cả hai một nụ cười châm biếm. "Được, cứ nói chuyện đi," lão đáp, "tôi lo món mì sợi, thịt bê là đủ."

Sollozzo bắt đầu nói bằng thứ tiếng Sicily liền thoáng, "Cậu phải hiểu chuyện giữa tôi và bố cậu chỉ thuần túy là chuyện làm ăn. Tôi rất kính Ông Trùm Corleone, rất mong được phục vụ dưới trướng ông là天堂 khác. Song cậu hiểu cho, bố cậu là người lỗi thời. Ông ấy đúng cản đà tiến bộ. Ngành của tôi chính là tiến bộ, là làn sóng mới của tương lai, có hàng triệu triệu đô-la đang chờ đón mỗi người. Bố cậu cần đường vì ông cứ mang cái thói đạo đức phi thực tế. Ý của ông, ông đem áp đặt lên những người như tôi. Vâng, vâng, tôi biết, ông có nói rằng 'Việc anh, anh cứ làm,' nhưng chúng ta đều hiểu đâu có làm được. Nếu làm là giãm chân nhau ngay. Bố cậu muốn nói với tôi là không được làm đó chứ. Tôi thuộc tuýp người tự trọng, chẳng để ai áp đặt bao giờ, nên chuyện gì xảy ra đã phải xảy ra. Tôi nói cậu nghe, tất cả các gia đình New York đều ủng hộ, âm thầm ủng hộ tôi. Nhà Tattaglia đã trở thành đối tác của tôi. Nếu cuộc giao tranh tiếp diễn, nhà Corleone sẽ một mình chống lại toàn thể. Bố cậu mà khỏe, chắc cũng chống được đấy. Song anh trai cậu, nói xin lỗi, đâu phải Bố Già. Rồi Hagen, gã *consigliori* Ireland, cũng đâu phải Genco Abbandando ngày trước. Chúa phù hộ hương hồn Genco! Vì vậy tôi đề nghị tạm hòa giải, hòa bình. Chúng ta hãy ngừng mọi hành vi thù địch, đợi bố cậu khỏe lại, tham gia thương lượng. Tôi thuyết phục mãi và đứng ra bảo lãnh, nhà Tattaglia đã đồng ý

BỐ GIÀ

không báo thù cho Bruno. Chúng ta sẽ có hòa bình. Nhưng trong khi chờ đợi, tôi phải kiếm sống, phải làm nghề tủ của mình chút chút. Tôi không yêu cầu phía cậu hợp tác, chỉ yêu cầu cậu, tức nhà Corleone, không can thiệp thôi. Đó là đề nghị của tôi. Tôi chắc cậu có đủ thẩm quyền để đồng ý và thỏa thuận.”

Michael cũng nói bằng thổ ngữ Sicily, “Ông định khởi sự làm ăn thế nào, cho tôi biết thêm đi, chính xác là trong việc ấy gia đình tôi sẽ đóng vai trò gì, được hưởng lợi gì.”

“Cậu muốn biết chi tiết toàn thể đề xuất?” Sollozzo hỏi.

Michael nghiêm nghị, “Quan trọng nhất là tôi muốn ông bảo đảm chắc chắn từ nay không giở trò lấy mạng bố tôi.”

Sollozzo giơ hai tay thống thiết, “Bảo đảm nỗi gì chứ? Bây giờ tôi là kẻ bị săn đuổi. Tôi đã bỏ lỡ cơ hội rồi. Cậu đánh giá tôi cao quá, anh bạn ạ. Tôi có tài cán thế đâu.”

Giờ Michael đã biết chắc, cuộc họp này chỉ nhằm mục đích kéo thời gian thêm vài ngày. Sollozzo sẽ cố giết Ông Trùm lần nữa đây. Song có một điều hay là thằng Thổ đã quá coi thường, chỉ xem cậu như thằng nhóc vô dụng. Cái luồng khí lạnh, khoan khoái là lạ lại chạy khắp thân Michael. Cậu làm vẻ mặt nhăn nhó. Sollozzo hỏi ngay, “Làm sao thế?”

Michael ra vẻ ngượng nghịu, “Uống rượu vào mót quá, tôi phải nhịn nấy giờ. Cho tôi đi giải tí được không?”

Sollozzo lướt cặp mắt đen, chăm chú dò xét khuôn mặt Michael. Hắn thò tay xuống, sõ sàng khám xét đũng quần cậu, cả bên dưới lẫn xung quanh, tìm xem có vũ khí không. Michael vờ bức mình. McCluskey thì nói xẳng, “Tôi khám rồi mà. Tôi từng khám cả ngàn giang hồ con. Cậu ta sạch đấy.”

Sollozzo vẫn không an tâm. Hắn không an tâm, dẫu chẳng có lý do gì hết. Hắn liếc nhìn gã đàn ông ngồi bàn đối diện, nhường mày về phía cánh cửa nhà vệ sinh. Gã kia gật đầu nhè nhẹ, ý rằng đã kiểm tra rồi, bên trong không có ai đâu. Sollozzo đành nói giọng miễn cưỡng, “Đừng lâu quá đấy.” Hắn quả thính nhạy, nên mới căng thẳng như vậy.

Michael đứng dậy, bước vào nhà vệ sinh. Ở chỗ bồn tiểu có lối thép, trên để thanh xà bông màu hồng. Michael vào buồng cầu tiêu. Quả thật phải đi, vì cũng mắc rồi. Cậu giải quyết rất nhanh, đoạn với tay mò mẫm đằng sau bồn nước bằng men, đến khi chạm đúng khẩu súng nho nhỏ, nòng ngắn, được gắn băng keo vào bồn. Nhớ lời Clemenza dặn, khỏi lo để lại dấu tay trên băng, cậu cứ thế giật súng ra, nhét chỗ cạp quần, rồi cài nút áo khoác che lại. Sau khi rửa tay, lấy nước vuốt tóc, cậu dùng khăn mùi-soa lau dấu tay ở vòi nước và bước ra ngoài.

Sollozzo ngồi ngay đối diện cửa nhà xí, cặp mắt đen cảnh giác cao độ. Michael mỉm cười. “Giờ nói chuyện được rồi,” cậu vừa nói vừa thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này đĩa mì spaghetti và thịt bê đã được dọn ra, đại úy McCluskey đang ngồi ngấu nghiến. Gã khách ngồi sát tường nãy giờ hồi hộp đến cứng người, lúc này cũng nhẹ nhõm ra mặt.

Michael về chỗ cũ. Cậu vẫn nhớ Clemenza dặn không được làm thế, ra khỏi nhà vệ sinh thì phải nổ súng ngay. Song vì linh tính, hay đơn giản là nhát gan, cậu đã không theo lời lão. Cậu cảm giác nếu có cử động lạ, tức thì mình sẽ bị diệt liền. Bây giờ đã an toàn, cậu mừng vì không phải đứng trên hai chân nữa. Lúc nãy hắn cậu sợ nên chân cứ run hoài.

Sollozzo nghiêng người về phía Michael. Phần bụng Michael được cái bàn che khuất; cậu cởi khuy áo khoác, ra vẻ chăm chú lắng nghe. Thực sự cậu có nghe gì đâu. Chỉ là một tràng vô nghĩa lý. Máu dồn lên đầu cậu ủ ù, thành thủ chũ không vào. Bên dưới mặt bàn, tay phải cậu lần cạp quần lấy súng, rút hẵn ra. Đúng lúc đó, anh bối bước đến nghe gọi món, Sollozzo quay sang nói chuyện cùng anh ta. Michael vung tay trái hất bàn, tay phải giật súng sát rạt đầu thằng Thổ. Thằng này phản ứng nhanh nhạy, Michael vừa chuyển động, hắn cũng vùng theo. Song Michael trẻ hơn, nhanh hơn, nên vẫn kịp bóp cò. Viên đạn xuyên qua khoảng giữa mắt và tai Sollozzo, lúc chui ra bên kia tạo thành cái lỗ khổng lồ, khiến máu và xương sọ bắn tung tóe lên chiếc áo anh bối đang kinh hãi hóa đá. Theo bản năng, Michael biết một phát đã đủ. Trong giây phút cuối, Sollozzo ngoeo cổ sang một bên, Michael đã thấy ánh quang trong mắt hắn tắt đi như ngọn nến tàn lụi.

Chỉ một giây sau, Michael quay súng hướng về McCluskey. Viên đại úy cảnh sát đang nhìn súng Sollozzo với vẻ ngạc nhiên lạnh lùng, như thể việc này chẳng liên quan đến lão. Cơ hồ lão không nhận biết mình đang làm nguy. Tay lão hãy còn lững lờ, cầm cái nĩa xiên đầy thịt bê, cặp mắt chỉ vừa quay sang Michael. Cặp mắt cũng như nét mặt ấy mang vẻ tự tin đầy phẫn nộ, giống như lão đang chờ đợi Michael chạy trốn, hoặc là đấu hàng, thế nên Michael mỉm cười nhìn lão, ngón tay siết cò. Phát súng bắn ẩu, không gây chết ngay. Nó trúng vào cái cổ trâu dày, khiến McCluskey ảng ặc thật to, như vừa nuốt phải một miếng thịt bê quá lớn. Phổi đã vỡ, lão ho ra máu từ tung, khiến bầu không khí như

BỐ GIÀ

tràn ngập một làn hơi đỏ. Rất lạnh lùng và điềm tĩnh, Michael bắn phát tiếp theo, xuyên vào chỏm đầu tóc bạc của lão già.

Làn sương khói đỏ phủ khắp. Michael lao về phía gần ngồi sát tường. Gã này dường nhu té liệt, từ nãy không hề cung cưa, đến giờ mới thận trọng quay mặt đi, xếp hai tay trên bàn ngay ngắn. Anh bối thì lảo đảo bước về bếp, nhìn Michael trân trối với nét mặt kinh hoàng, không thể tin. Sollozzo vẫn ngồi trên ghế, nhờ cái bàn chắn nên không ngã xuống. McCluskey nặng thân nên từ ghế đã lăn ra sàn. Michael buông súng khỏi tay, cho rơi trên người lão để không gây tiếng động. Cậu thấy cả gã khách lẩn anh bối đều không để ý súng đã rơi. Michael bước vài bước đến cửa, mở cửa ra. Xe của Sollozzo vẫn đậu ngoài vệ đường song chẳng thấy tăm tích tài xế. Michael quẹo trái, rẽ quanh đầu đường. Có ánh đèn pha lóe lên, một chiếc xe năm chỗ cà tàng chờ tới, đậu ngay chỗ cậu, mở toang cửa đón. Michael nhảy vào, xe liền rồ máy phóng đi. Người cầm lái là Tessio, mày râu nhẵn nhụi, lạnh như tiền.

“Mày quắt Sollozzo xong chưa?” Tessio hỏi.

Nghe Tessio nói chữ “quắt”, Michael ngạc nhiên. Chữ ấy luôn được dùng theo nghĩa tình dục, quắt một ả đàn bà tức là ngủ với ả ta. Thật lạ khi Tessio dùng nó lúc này. “Xong cả hai đứa,” cậu đáp.

“Chắc không?” Tessio hỏi lại.

“Thấy phòi óc mà,” Michael cam đoan.

Trên xe để sẵn quần áo cho Michael thay. Hai mươi phút sau, cậu đã ở trên chiếc tàu hàng Ý sửa soạn đi Sicily. Hai giờ sau, tàu bắt đầu ra biển. Từ ca-bin nhìn lại, toàn thành phố New York rực rỡ ánh đèn, hùng hục

như lửa hỏa ngục. Michael thấy nhẹ nhõm ghê gớm. Vậy là đã thoát khỏi nó rồi. Cảm giác này không xa lạ; cậu nhớ hồi sư đoàn Thủy quân Lục chiến tấn công chiếm đảo, song bản thân cậu lại được thoát ra. Sở dĩ thoát là vì cậu bị thương nhẹ, được đưa lên thuyền ra tàu cứu thương, giữa lúc trận chiến vẫn đang tiếp diễn. Cảm giác lúc đó cũng nhẹ hết cả người như bây giờ. Phong ba bão tố sẽ nổi dậy, nhưng cậu có còn đấy đâu.

SOLLOZZO VÀ ĐẠI ÚY MCCLUSKEY vừa bị giết thì ngay hôm sau, cớm trưởng cớm phó tại tất cả các đồn cảnh sát New York đều ra tuyên bố: Từ nay dẹp hết động điểm ổ đẽ, sẽ ngưng mọi thỏa thuận với giới lưu manh, đến khi hung thủ giết McCluskey bị tóm. Cảnh sát càn lớn, khắp thành phố. Các hoạt động bất hợp pháp đều tạm ngừng.

Ngay ngày hôm đó, các gia đình đều gửi đại diện đến hỏi nhà Corleone có chịu giao nộp thủ phạm không. Câu trả lời nhận được là chuyện này chẳng liên quan gì tới họ. Trời vừa tối, khu cư xá Corleone ở Long Beach liền bị đánh bom; có kẻ lái xe đến trước dây xích chặn cổng, quăng bom vào rồi vọt mất. Cũng đêm ấy, hai đầu bò nhà Corleone bị giết trong lúc đang ăn tối bình yên tại một nhà hàng Ý nhỏ ở Greenwich Village. Trận chiến Ngũ Đại Gia mafia năm 1946 thế là bắt đầu.